

vedtaget en Del af det, som man nu, saaledes som den ærede Ordfører udtalte, ved Redaktionen af Lite Stykke af § 5 har anset det for nødvendigt at slyde ud, og som den ærede Minister ogsaa har anset for aldeles nødvendigt at slyde ud, for saa vidt som jeg da har opfattet ham rigtigt. De, der altsaa ikke ønske at lægge Loven Hindringer i Veien paa dens fremtidige Bane, maa saaledes nødig stemme for det under Nr. 5 stillede Vindringsforslag. Endelig skal jeg med Hensyn til Indholdet af Vindringsforslaget gjøre opmærksom paa, at det slutter med at sige, at Sagen ogsaa kan anlægges ved den almindelige Underret. Men jeg skjønner ikke rettere, end at der mangler en Oplysning om, hvilken den almindelige Underret i dette Tilfælde er. Hvis det er den Ret, ved hvilken Sag skal anlægges imod Statskassen, forekommer det mig, at man nærmest maa tænke paa Statskassens Børnething, og det maa vel saa, antager jeg, være Finantsministerens Børnething. Det er vel imidlertid ikke Meningen, men om det da er den Underret, hvor Sagen fra først af har sig begivet, eller den Underret, hvor Dommeren bor, der har idømt Straffen, forekommer det mig, at man ikke kan se. Jeg tror derfor, uden at sige for Meget om det ærede fraværende Medlems Forslag, at det ikke udmærker sig ved en aldeles gennemfigtig Klarhed. Jeg skal, hvad Realiteten angaar, gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlems Forslag udelukker den Mulighed, som Loven ellers indeholder for den Paagjældende til, hvor Sagen anlægges i første Instans, at vælge imellem Underretten og den paagjældende Overret, men det er ibrigt Noget, som jeg skal indrømme, ikke har stor Betydning. Forøvrigt adskille disse Forslag sig kun fra Udvalgets derved, at man ikke, naar Høiesteret skal omgjøre en fældende Dom til en Frifindelsesdom, samtidig dermed kan faae Erstatningskravet afgjort. I alle andre Tilfælde kan man baade efter det ærede Medlems Forslag og efter vort Forslag ved Appel faae Erstatningsagen afgjort, men i dette Tilfælde kan man ikke efter vort Forslag faae Erstatningsspørgsmaalet afgjort ved Høiesteret, men det forekommer mig heller ikke at gjøre Noget i denne Situation. At Høiesteret i Henhold til en kongelig Ordre eller Resolution skal tage Sagen op paany og gjøre Dommen om, er nemlig Noget saa ekstraordinært, at det ikke er ønskeligt at faae nogenformhelst Sag ovenikjøbet af civilretlig Natur sat i Forbindelse dermed. Jeg mener, at denne Forskjel mellem det ærede

Medlems Forslag og vort Forslag egentlig taalt ikke er til Fordel for hans Forslag. Hvad Vindringsforslaget under Nr. 6 angaar, antager jeg, at det vil være Thinget indlysende, at det ikke kan afstemmes i den Form, hvori det foreligger. Jeg skal erkjende, at det maaste have været Udvalgets Pligt at handle paa det fraværende ærede Medlems Begne, saaledes, at det ikke var blevet stillet op i Thinget, men mere var blevet betragtet som en Tilfjendegivelse til Veiledning for Udvalget om, hvad det ærede Medlem mente.

Justitsministeren (Mellemann):

Med Hensyn til de Vindringsforslag, som ere stillede af Udvalgets Flertal, skal jeg bemærke, at jeg kan tiltræde Vindringsforslagene under Nr. 1 og 2. De hænge jo nøie sammen og ere altsaa i Grunden et og samme Vindringsforslag. Den Tanke, som er nedlagt i Vindringsforslaget under Nr. 1, er jeg jo en Gang gaaet ind paa, idet nemlig Landsthinget vedtog Forslaget i en Skikkelse, hvorefter den Udret, som her omtales, ogsaa skulde staa den Paagjældende, som havde lidt Baretægtsfængsel med Uret, aaben, og jeg kan altsaa ikke have Noget imod, naar man ønsker at tilføie dette, at man gjør det. Hvad Vindringsforslaget under Nr. 3 angaar, da skal jeg først med Hensyn til første Stykke bemærke, at jeg egentlig ved den Henstilling, som jeg tillod mig at gjøre til Udvalget efter 2den Behandling, ikke havde tænkt mig Andet end at udtrykke paa en klarere og tydeligere Maade det, der dog formentlig fornøftigvis maatte være Meningen med § 5. Jeg gif ud fra, at § 5 ved de tidligere Behandlinger kun var bleven redigeret paa en mindre heldig Maade, fordi man vilde udtrykke den naturlige Tanke, at Erstatning maatte tilfalde den, der var straffet efter Dom uden tilstrækkelig Grund, ikke blot naar han havde udstaaet hele Straffen, men ogsaa naar han havde udstaaet Noget af den, begyndt paa den. Derimod kunde der formentlig ikke være Tale om, at der skulde tilkomme ham et særligt Erstatningskrav, blot fordi der var fældet en urigtig Dom, naar Misforstaaelsen opdagedes, inden nogen Del af Straffen var blevet erkeveret; thi i saa Tilfælde vilde hans Stilling jo have været den samme som den Mands, der efter at være dømt ved en Underret frikjendes ved en høiere Ret, og der kan jo ikke være Tale om at tilkjende Erstatning i et saadant Tilfælde. Derfor henstillede jeg til Udvalget at vælge en Redaktion, hvorved noget Saadant ikke kunde fremkomme, og det tror jeg, er tilstrækkelig udtrykt i Forslaget. Iøvrigt